देवैःसह त्रिविष्टपं स्वर्गंगत्वा तदनु स्वंलोकंगतः ॥ लोकानां भूरादीनां ॥७॥ समन्युः सदैन्यः ॥ स्वंप्रत्येवेदंवचः सुमहति तपसिकृतेपि सर्षिगणादेवामांराजर्षिरित्येवविदुः अवगच्छंति ॥ तस्मादस्यतपसः तत्ब्राह्मणत्वंफलंनास्ति नभवतीतिमन्ये ॥ ८ ॥ ॥ ९ ॥ परमात्मवान् परमात्मध्यानवान् परमधीरश्च ॥ १० ॥ ११ ॥ गच्छेयं यज्ञव लेनेतिशेषः ॥ देवतानांपरांगतिः स्वर्गः ॥ १२ ॥ अशक्यत्वकथनपूर्वकंप्रत्याख्यानबीजंचप्रसिद्धंत्रिशंकुत्वमेवेतिपुराणेषुस्पष्टं ॥ १३ ॥ तत्कर्म सशरीरस्वर्गप्रापकयज्ञक

त्रिविष्टपंब्रह्मलोकंलोकानांपरमेश्वरः ॥ विश्वामित्रोपितच्छ्रुत्वाह्रियाकिंचिदवाङ्मुखः ॥ ७ ॥ दुःखेनमहताविष्टःसमन्युरिदमब्रवीत् ॥ तपश्चसुमहत्तप्तंराजर्षिरितिमांविदुः ॥ ८ ॥ देवाःसर्षिगणाःसर्वेनास्तिमन्येतपःफलं ॥ एवंनिश्चित्यमनसाभूयएवमहातपाः ॥ ९ ॥ तपश्चचारधर्मात्माकाकुत्स्थपरमात्मवान् ॥ एतस्मिन्नेवकालेतुसत्यवादीजितेंद्रियः ॥ १० ॥ त्रिशंकुरितिविख्यातइक्ष्वाकुकुलवर्धनः ॥ तस्यबुद्धिःसमुत्पन्नायजेयमितिराघव ॥ ११ ॥ गच्छेयंस्वशरीरेणदेवतानांपरांगतिं ॥ वसिष्ठंससमाहूयकथयामासचिंतितं ॥ १२ ॥ अशक्यमितिचाप्युक्तोवसिष्ठेनमहात्मना ॥ प्रत्याख्यातोवसिष्ठेनसययौदक्षिणांदिशं ॥ १३ ॥ ततस्तत्कर्मसिद्ध्यर्थंपुत्रांस्तस्यगतोनृपः ॥ वासिष्ठादीर्घतपसस्तपोयत्रहितेपिरे ॥ १४ ॥ त्रिशंकुस्तुमहातेजाःशतंपरमभास्वरं ॥ वसिष्ठपुत्रानदृशेतप्यमानान्मनस्विनः ॥ ॥ १५ ॥ सोभिगम्यमहात्मानःसर्वानेवगुरोःसुतान् ॥ अभिवाद्यानुपूर्व्येणह्रियाकिंचिदवाङ्मुखः ॥ १६ ॥

र्म तस्यवसिष्ठस्य पुत्रायत्र तेपिरे तत्रगत्वेतिशेषः ॥ तस्यपुत्रान्गतः प्राप्तः ॥ १४ ॥ शतशब्देन स्वावयवगतबहुत्वेनबहुवचनं अनभिधानात् ॥ शतशब्दःसंख्यावाची संख्येयवाचीच विंशत्यादिवत् अत्रतुसंख्येयवाची ॥ शतंवसिष्ठपुत्रान् शतसंख्याकानित्यर्थः ॥ अत्रावयवप्राधान्येन तद्बहुत्वेनबहुवचनंप्राप्तं तदनभिधानान्नभवति ॥ एकवचनमेवभवति ॥ यथाविंशतिर्ब्राह्मणाःसंख्यावाचिनोपिएकवचनं ब्राह्मणानांशतंइतियथा ॥ अतः वसिष्ठपुत्रानित्यनेन शतमित्यनेनच सामानाधिकरण्यं ॥ १५ ॥ ह्रिया तत्पितृकृतप्रत्याख्यानजया महात्मनइतिद्वितीयार्थेमहात्मानइत्यार्षं ॥ १६ ॥